

Demian. Iluzia comică a fost cea mai plăcută experiență a vieții mele de actor; am devenit o adevărată familie, ceva ce găsești mai rar în teatru, unde, de regulă, există atâta dezbinare. Trăim într-o sărăcie care ne face să fim mai răi, dar repetițiile la acest spectacol au fost o întâlnire senzațională, sub semnul Eclipsei. Nu speram să joc și am rămas mut când Ducu m-a chemat. El a văzut toate spectacolele teatrului, dar distribuția a fost fixată foarte târziu.

Rolul meu, aparent ingrat, este cel al unui june-prim, dar care, datorită lui Ducu, a reușit să devină o pată de culoare. Până la urmă a ieșit un anti-june-prim. Am parodiat. S-a încheiat un personaj. Rolul acesta îmi amintește de Trupa pe butoaie a lui Victor Ioan Frunză, în care am jucat și eu, la un moment dat. Sunt angajat la Teatrul de Comedie și colaborez la Teatrul Național, unde am compus muzica spectacolului **Regele și cadavrul**.

N-ai făcut film deloc?

Am jucat într-un film la Viena, care a fost selectat pentru Festivalul de la Veneția. "Nordrand" se cheamă. Am vorbit în germană și am stat trei luni la Viena pentru ca să filmez doar douăsprezece zile. Am petrecut un revelion real, în film, la Viena, cu 600 de oameni; am filmat cu bodyguardzi și am dormit foarte mult, la hotel, pentru că eram foarte obosit.

Ioana Florea

Daniela Minoiu:

„Pot mai mult“

Este una dintre cele mai bine cotate actrițe tinere de la Teatrul "Nottara". Seamănă cu Irene Papas, are o plastică a corpului foarte bună și o apariție care "vorbește", chiar atunci când actrița nu rostește prea multe replici. A jucat în **Viforul** (regia: Alexandru Darie), **Orfanul Zhao** (Al. Dabija), **DaDaDans** (Theodor-Cristian Popescu). Am remarcat-o prima dată în rolul **Țigăncii din Cazul Gavrilescu** (regia: Gelu Colceag), când și-a făcut debutul pe scena de la "Nottara".

Mă bucur că am avut norocul să lucrez cu regizori importanți și n-am ținut niciodată să-mi număr replicile. Dar consider că pot face mai mult. Îmi doresc să mă întâlnesc cu un regizor care să mă pună cu adevărat în valoare, să-mi întuiască temperamentul, să explorez împreună calitățile care există acum în stare latentă în mine. E o

mare șansă faptul că sunt actriță la "Nottara"; mi-am dorit asta chiar înainte de a absolvi ATF-ul, considerând că mă potrivesc cel mai bine acestui colectiv.

Mă interesează și perioada de dinaintea Institutului...

Cred că și-a pus o amprentă puternică pe evoluția mea faptul că, la 9 ani, m-am împrietenit cu bibliotecara din cartier, care mă făcea să-mi petrec majoritatea după-amiezilor libere în bibliotecă, lucru care-mi facilita, pe lângă lecturi, și întâlnirea cu scriitori și cu alți oameni interesanți. E un univers deosebit și, treptat, am căpătat respect pentru carte. Am rămas până acum cu obsesia colțurilor de pagină îndoite, fapt pe care îl consider o profanare. Biblioteca a fost raiul copilăriei mele, alături de bicicletă și de câinele meu, Rex. Am făcut mereu parte din lotul "olimpic" al școlii, la română și matematică. Mă implicam în toate activitățile – cor, "sanitarii pricupeți"... Duc și acum dorul așa-ziselor activități pionierești (adunatul castanelor în Herăstrău...). N-am fost niciodată mofturoasă, iar vacanțele mi le petreceam în tabere, fiind

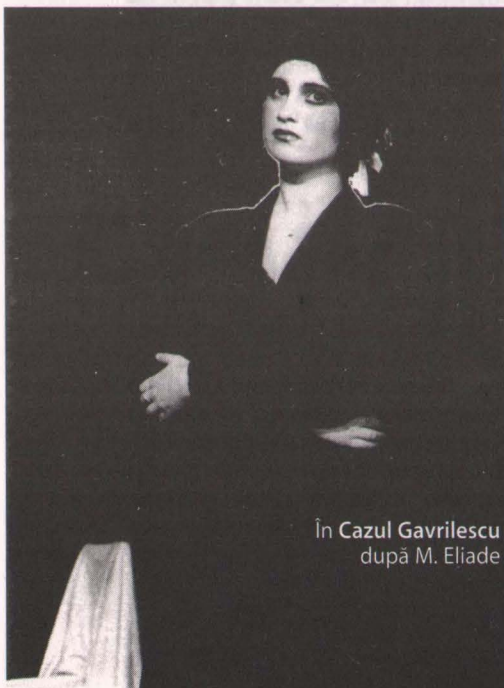
obișnuită de mică să fiu sociabilă, comunicativă, să nu fac "fițe" și să mă integrez în colectivitate.

Toate astea m-au ajutat, cred, la alegerea profesiei de actriță. La aceasta s-a adăugat dorința de a găsi o modalitate "legală" pentru a-mi exterioriza sentimentele. Consideram că scena este acest cadru "legal", unde poți da drumul energiilor din tine, unde poți descătușa sentimente pe care, de cele mai multe ori, în viața particulară, ești tentat să le cenzurezi. Cea mai importantă calitate a mea e că sunt un om pe care te poți baza. Am ajuns să mă autoapreciez pentru asta, mai ales că văd în jurul meu atâția oameni care nu se țin de cuvânt... Cel mai greu e să fac o promisiune, dar, când o fac, e ca și împlinită.

Ai avut armonie în familie? Ai fost un copil fericit?

Da, și tocmai de asta sunt o persoană echilibrată. Și datorită prietenilor pe care i-am avut mereu în jur. Toate micile înfrângeri m-au călțit; am învățat să-mi transform eșecurile în motivații pentru viitoarele lupte. Nici după ce am luat concursul la "Nottara" n-a fost totul "roz". A urmat o perioadă de acomodare, când toți au fost tentați să mă privească cu suspiciune, dar, în timp, am învățat că lucrurile dureroase nu trebuie să te rănească, ci să te călească. Aștept – repet – să fiu distribuită pe măsura posibilităților mele artistice reale, pentru că trece timpul, trec anii și există lucruri pe care numai la vârsta asta pot să le fac. Iar eu sunt într-o continuă așteptare.

I.F.

În Cazul Gavrilescu după M. Eliade